הריני נזיר פרק שני נזיר

רבי יוסי קאי כוותיך: **ורבי יוסי מכדי סבר מקצת היום ככולו.** דכל האי דקא משיגין לעיל דמכאן ולהבא מטמא שיגויי דחיקי ניהו ומיהו שמעתין אימא כרב: **זבה גמורה.** דבעינן ג' ימים לרופיס כדאמר [6]מי תלה הכתוב את הזבה בימים היכי משכחת לה:

(ד) והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא. ביום שני מחצות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"א [1] **ור' יוסי מכדי.** שומרת יום כנגד יום [2]כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו [3]. וכך שמענו כאן מפ"י המור"ה [2] אבל בכילד לוקין במסכת פסחים [פפ.] שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המור"ה: **איבעיא אימא בשופעת.** כל [4]היום [תלתא יומין] בהדי הדדי: **ואיבעיא אימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום לחשון וכי חזרה ורחמה ביום לחשון שנים סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הוי שהות דטהרה ביני וביני כלל ולא הוי שליק למניינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה [5]דתנזירות סתם קאי ואין נזירות פחות מג' יום ולבר פדא כדאית ליה דמוקי לה [6] כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מתני' [7]הכי מפורש בפ"ק [ה:] לרב מתנא כדאית ליה ולבר פדא כדאית ליה: **גמ' ר"פ אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיגיע קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא [ו:] לבר פדא כדאית ליה דקסבר

זבה גמורה היכי משכחת לה. דמכאן ולהבא מטמאין לה וכל יומא טומאה גאתי נפשה היא וכיון דחזיא היא[1] בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא[2] קא סליק לה לשימור ואע"פ שלא טבלה בינתים [3]ומכי[3] לאתה ביום י"ז וביום ט"ו וביום י"ג ואע"ג שלא טבלה בינתים דבעינן שתראה ג' ימים לרופיס: הלשון ק"ק אמאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקיאור הוה מני למימר אידך יומא סליק ליה שימור ובדוחק יש לפרש [4] לאתה י"ז דכיון דחזיא ביום ג' בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שהיה לפני שראתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרואה שלשה ליולת דהשתא היא טמאה בתחילת היום ופי' בקונטרס בכילד לוקין (פסחים דף פפ.) לפי הדברים לפ"ד מקצת היום ככולו ותחילת[5] הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך עצות השמר: [6]ולי נראה דמשנה שלימה היא בפרק תינוקת (נדה דף עב.) ושוין בראה [7] יום י"ז וטבלה לערב [ושמשה] שמטמאין משכב ומושב למפרע ומוכח התם דתחילת הלילה לא הוי שימור ונראה לר"ת דכי היכי דלר' יוסי תחילת יום הוי שימור ה"נ ראתה בלילה סוף היום דלמחר שתראה נראה עולה לשימור דכך לי סוף היום כתחילת היום והכהי ניחא לישנא כיון דחזאי בפלגא דיומא [1] אידך פלגא דאומא יום עצמו בסופו הוה ליה שימור ול"ל דודאי בזבה גדולה לא אמר ר' יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז' של טהרה דהא בפרק תינוקת (שם ד' פט. ושם) קאמר דכותאי יום שפוסקת בו מונה אותו למנין ז' והטעם דמלינו דבסוף הספירה מקצת היום ככולו דזב חבה טובלין ביום הילכך בזבה קטנה [1] דתחילת הספירה[6] מקצת היום ככולו אבל בתחילת ספירת זבה גדולה שזקוקה לספור ז' אז לא אמרי' בתחילת ספירת' ז' נקיים מקצת היום ככולו: והא דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומה נדה שאין תחילת יום ה' בסופו[7] דטבלה בלילה מהני סוף יום כתחילתו[8] דלא בעיא כ"ש [ט] ז' ימים ויום שפוסקת[9] בו [שבה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה בתחילתו לימא זבה גדולה תוכיח דתחילת יום בסופו[10] דטובלת ביום וסופו לאו בתחילתו[11] אלא ודאי רבא לא עביד הקל וחומר אלינא דר' יוסי [1] ומיהו לפירוש רש"י ניחא דלא מצי למימר זבה תוכיח[12]: **ומשני** דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דסליק לה למניינא. לפי [שהם] מסוכנין בטומאה בתחילת היום ובסופו וליכא נהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא בתחילתו והרי שלשה ימים לרופין טמאין דמקצת יום שלישי ככולו ואין בהן שימור בינתים:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מיימתין ליה ופי' רב מתנא וכר פדא כדאית להו: **שיום ל' עולה לו מן המנין.** לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דהשתא דמלאוייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מלאוייתא דבעינן שלשים דמלאוייתא ולבר פדא אין צריך למנות נזירות[12] דלשון שכבר נשלם מיום כ"ט ומגלחת לאשתה נעשית ביום ל' כדין תורה ודקאמר בתמיימין ביום ל' עולה לו מן המנין היינו לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ביום ל' שהרי גילח ביום [ששים] חסר אחד: **הריני נזיר נטמא יום ל' סותר הכל.** לרב מתנא סותר מן המוכה ומניח קרבן טומאה ומחזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולבר פדא סותר הכל מדרבנן ביום כ"ט נשלם המזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דאמר הריני נזיר ל' יום ואינו מביא קרבנות נזיר טמא: **רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה.** לבר פדא לא גזרינן ולרב מתנא אלינא דר"א מ"ל מקצת היום ככולו ואפילו נטמא קודם כיום ל' ואחד: **הריני נזיר ל' יום נטמא יום ל' סותר את הכל.** ולא פליג ר"א לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל' יום והכא[13] מיתורא דלישנא דקאמר ל' הוי ממנין המזירות כיון שפירש ל' יום וא"ת אמאי סותר הכל לר"א הא לר"א דרש לקמן בברייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים וה"נ כי נטמא ביום ל' אין לו אחרונים והל"ל דלא יסתור הכל ול"ל דכיון דאמר ל' מ"מ יום ל' הוי יום מלאת ל' ודרשינן וחלת תורת המזיר ביום מלאת מן שלשים בפירוש וגם לת"ק דסותר אינו אלא מדרבנן לבר פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקצת היום ככולו הילכך יום ל' אינו יום מלאת דהוי כאילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקצת נזירות אבל בפיפא כאילו אמר שלימים לרב מתנא לא אמרינן מקצת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת[15] דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דזאת תהיה תורת המזיר ולתנא

זבה גמורה היכי משכחת לה. דמכאן ולהבא מטמאין לה וכל יומא טומאה גאתי נפשה היא וכיון דחזיא היא[1] בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא[2] קא סליק לה לשימור ואע"פ שלא טבלה בינתים [3]ומכי[3] לאתה ביום י"ז וביום ט"ו וביום י"ג ואע"ג שלא טבלה בינתים דבעינן שתראה ג' ימים לרופיס: הלשון ק"ק אמאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקיאור הוה מני למימר אידך יומא סליק ליה שימור ובדוחק יש לפרש [4] לאתה י"ז דכיון דחזיא ביום ג' בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שהיה לפני שראתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרואה שלשה ליולת דהשתא היא טמאה בתחילת היום ופי' בקונטרס בכילד לוקין (פסחים דף פפ.) לפי הדברים לפ"ד מקצת היום ככולו ותחילת[5] הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך עצות השמר: [6]ולי נראה דמשנה שלימה היא בפרק תינוקת (נדה דף עב.) ושוין בראה [7] יום י"ז וטבלה לערב [ושמשה] שמטמאין משכב ומושב למפרע ומוכח התם דתחילת הלילה לא הוי שימור ונראה לר"ת דכי היכי דלר' יוסי תחילת יום הוי שימור ה"נ ראתה בלילה סוף היום דלמחר שתראה נראה עולה לשימור דכך לי סוף היום כתחילת היום והכהי ניחא לישנא כיון דחזאי בפלגא דיומא [1] אידך פלגא דאומא יום עצמו בסופו הוה ליה שימור ול"ל דודאי בזבה גדולה לא אמר ר' יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז' של טהרה דהא בפרק תינוקת (שם ד' פט. ושם) קאמר דכותאי יום שפוסקת בו מונה אותו למנין ז' והטעם דמלינו דבסוף הספירה מקצת היום ככולו דזב חבה טובלין ביום הילכך בזבה קטנה [1] דתחילת הספירה[6] מקצת היום ככולו אבל בתחילת ספירת זבה גדולה שזקוקה לספור ז' אז לא אמרי' בתחילת ספירת' ז' נקיים מקצת היום ככולו: והא דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומה נדה שאין תחילת יום ה' בסופו[7] דטבלה בלילה מהני סוף יום כתחילתו[8] דלא בעיא כ"ש [ט] ז' ימים ויום שפוסקת[9] בו [שבה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה בתחילתו לימא זבה גדולה תוכיח דתחילת יום בסופו[10] דטובלת ביום וסופו לאו בתחילתו[11] אלא ודאי רבא לא עביד הקל וחומר אלינא דר' יוסי [1] ומיהו לפירוש רש"י ניחא דלא מצי למימר זבה תוכיח[12]: **ומשני** דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דסליק לה למניינא. לפי [שהם] מסוכנין בטומאה בתחילת היום ובסופו וליכא נהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא בתחילתו והרי שלשה ימים לרופין טמאין דמקצת יום שלישי ככולו ואין בהן שימור בינתים:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מיימתין ליה ופי' רב מתנא וכר פדא כדאית להו: **שיום ל' עולה לו מן המנין.** לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דהשתא דמלאוייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מלאוייתא דבעינן שלשים דמלאוייתא ולבר פדא אין צריך למנות נזירות[12] דלשון שכבר נשלם מיום כ"ט ומגלחת לאשתה נעשית ביום ל' כדין תורה ודקאמר בתמיימין ביום ל' עולה לו מן המנין היינו לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ביום ל' שהרי גילח ביום [ששים] חסר אחד: **הריני נזיר נטמא יום ל' סותר הכל.** לרב מתנא סותר מן המוכה ומניח קרבן טומאה ומחזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולבר פדא סותר הכל מדרבנן ביום כ"ט נשלם המזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דאמר הריני נזיר ל' יום ואינו מביא קרבנות נזיר טמא: **רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה.** לבר פדא לא גזרינן ולרב מתנא אלינא דר"א מ"ל מקצת היום ככולו ואפילו נטמא קודם כיום ל' ואחד: **הריני נזיר ל' יום נטמא יום ל' סותר את הכל.** ולא פליג ר"א לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל' יום והכא[13] מיתורא דלישנא דקאמר ל' הוי ממנין המזירות כיון שפירש ל' יום וא"ת אמאי סותר הכל לר"א הא לר"א דרש לקמן בברייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים וה"נ כי נטמא ביום ל' אין לו אחרונים והל"ל דלא יסתור הכל ול"ל דכיון דאמר ל' מ"מ יום ל' הוי יום מלאת ל' ודרשינן וחלת תורת המזיר ביום מלאת מן שלשים בפירוש וגם לת"ק דסותר אינו אלא מדרבנן לבר פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקצת היום ככולו הילכך יום ל' אינו יום מלאת דהוי כאילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקצת נזירות אבל בפיפא כאילו אמר שלימים לרב מתנא לא אמרינן מקצת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת[15] דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דזאת תהיה תורת המזיר ולתנא

ר' יוסי קאי כוותיך: **ורבי יוסי מכדי סבר מקצת היום ככולו.** דכל האי דקא משיגין לעיל דמכאן ולהבא מטמא שיגויי דחיקי ניהו ומיהו שמעתין אימא כרב: **זבה גמורה.** דבעינן ג' ימים לרופיס כדאמר [6]מי תלה הכתוב את הזבה בימים היכי משכחת לה:

(ד) והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא. ביום שני מחצות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"א [1] **ור' יוסי מכדי.** שומרת יום כנגד יום [2]כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו [3]. וכך שמענו כאן מפ"י המור"ה [2] אבל בכילד לוקין במסכת פסחים [פפ.] שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המור"ה: **איבעיא אימא בשופעת.** כל [4]היום [תלתא יומין] בהדי הדדי: **ואיבעיא אימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום לחשון וכי חזרה ורחמה ביום לחשון שנים סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הוי שהות דטהרה ביני וביני כלל ולא הוי שליק למניינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה [5]דתנזירות סתם קאי ואין נזירות פחות מג' יום ולבר פדא כדאית ליה דמוקי לה [6] כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מתני' [7]הכי מפורש בפ"ק [ה:] לרב מתנא כדאית ליה ולבר פדא כדאית ליה: **גמ' ר"פ אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיגיע קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא [ו:] לבר פדא כדאית ליה דקסבר

(ד) והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא. ביום שני מחצות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"א [1] **ור' יוסי מכדי.** שומרת יום כנגד יום [2]כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו [3]. וכך שמענו כאן מפ"י המור"ה [2] אבל בכילד לוקין במסכת פסחים [פפ.] שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המור"ה: **איבעיא אימא בשופעת.** כל [4]היום [תלתא יומין] בהדי הדדי: **ואיבעיא אימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום לחשון וכי חזרה ורחמה ביום לחשון שנים סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הוי שהות דטהרה ביני וביני כלל ולא הוי שליק למניינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה [5]דתנזירות סתם קאי ואין נזירות פחות מג' יום ולבר פדא כדאית ליה דמוקי לה [6] כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מתני' [7]הכי מפורש בפ"ק [ה:] לרב מתנא כדאית ליה ולבר פדא כדאית ליה: **גמ' ר"פ אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיגיע קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא [ו:] לבר פדא כדאית ליה דקסבר

מצטרף בהדיה יום ראשון להיותה זבה: כגון ששפעה ג' ימים ולא היה לה טהרה ביתחים לשימור: ואי בעית אימא כגון דחזאי ג' יומי סמוך לשקיעת החמה. שהתחילה קצת מבעוד יום וראתה עד הלילה נמצאת בכל יום טמאה תחלתו וסופו ולא סליק לה שיעור: **סליק שיעורא**

מי שאמר הריני נזיר מגלח ליום ל"א. לרב מתנא דאמר סתם נזיר ל' יום הילכך מגלח יום ל"א. ולבר פדא סתם נזיר כ"ט יום והיה לו לגלח יום ל' אלא כדמפרש לעיל נעשה כאומר שלימים: ואם גלח יום ל' יצא לבר פדא ניחא דמראורייתא

מסורת הש"ס

ג) לעיל ה: וש"נ. ב) לעיל ה:. ג) סם, ד) סם ה., ה) גם זה סם. ו) גם זה סם, ז) סם:, ח) נ"ל ולא. ט) (וע"ע תוס' פסחים פפ. ד"ה ל"ז וכו' ומש"נ סם על הגליון).

נוסחת הריב"ן

ג) מר: ב) כיון: ג) היום ככולו ל"נ משום דקסבר דמכאן ולהבא היא מטמאה זבה דמתיין קרבן היכי משכחת לה דמתיין קרבן היכי משכחת לה הס"ד ומשכח ליתא: ד) כל שלשה בני הדדי ואב"א דחזאי כל תלתא יומי סמוך לבין השמשות לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת כסמוך לשקיעת החמה' הוי טמא' כל יום לחשון וכן כי רחמה ביום לחשון לשקיעת החמה וביום שני בשקיעת החמה הוי לה טמאה כל הלילה וכל היום הבאים הולך אחר הלילה והוי לה זבה גמורה משום דלא הוי לה שהות דטהרה ביני וביני כלל ופלגי לה למניינא דשומרת יום כנגד יום וכ"ן שמענ"ו כמ"ש מפ"י המור"ה אבל בכילד לוקין בתמיכת פסחים שמענו דהוא"ל וכן השמשות פפק יום פפק לילה ואינו יודע אם בין השמשות יום הוא הלכך הוא"ל ולחתה כל בין השמשות בנ' ימים בין אם אתה אומר שבין השמשות לילה או אתה אומר שהוא יום הוי לה' מלאת יומין לרופין שלא היתה לה שפת הטוהר כלל הס"ד והשתא ליתא נכ"י: ה) דתנזירות: ו) דהכא:

הגהות הב"ח

(א) גם' תלתא יומי. נ"ב עיין בגמרא דף נג: (ב) שם דלא הוא שהות דלהרוי סליק ליה למניינא: (ג) במשנה מגלח את הבניה יום שש ואם וכו' שיום שלשים עולה כל"ל ותיבת של נמחק: (ד) רש"י ד"ה זבה וד"ה והא הד"א: (ה) רש"י ד"ה מי שאמר וכו' דמוקי לה דנעשה כאומר וכו' מתניתין דהכא מפורש בפ"ק כל"ל ותיבת כגון נמחק:

מוסף רש"י

וא"ל. ר' מושפיע לר' יוחנן, ר' יוסי קאי כוותיך. דס"ל נמי מכאן ולהבא הוא מטמא, מדפסיר לעיל מפקת שני, אלמא קסבר ר' מושפיע למפרע דר' יוסי מדרבנן קאמר (פסחים פא.). **והא ר' יוסי כו'.** מקצת דמלתיה הוא ולא משום קשיא מייתי לה (שם). **מכדי קסבר.** נמי שומרת יום, מקצת היום ככולו. והאי קשיא דשיג דטעמא הוא דמכאן ולהבא הוא טמא ולמפרע דקאמר מדרבנן שנים בחזקה הוא (ראה"ה בשמו).

הדרן עלך הריני נזיר

פי' הרא"ש

ור' יוסי מכדי קסבר מקצת היום ככולו זבה גמורה היכי משכחת לה. כיון דחזאי בפלגא דיומא סליק לה שימור כשראתה ביום א' וביום ב' בתחלת יום ב' הוי שימור ליום ראשון וטהרה מאותה ראיה וכשרואה אח"כ מכאן ולהבא היא מטמא ולא

עין משפט
נר מצוה

א א מיי' פ"ד מהל' נזירות הל"ח סמג עשין קכז:
ב ב מיי' שם הל"ב סמג שם:
ג ג מיי' פ"ו שם הל"ב:
ד ד מיי' שם הל"ד:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] רש"י ד"ה והא כיון וכו' וכ"ר מכדי מומרת יום כנגד יום. וכ"ב וכוותם כו' לפר"ת בתוס' כתן: **ב**] **באר"ד** אבל בכילד לוקין נמס' פסחים שמעינן דמכאן ולהבא. נ"ב ר"ל כיון דנפסחים שם מסיים לבאיל דפריך לר"י לתלי דסבר מכאן ולהבא וכו' מ"ב גם כתן הפירוש כן ואין ליתן הסמא לתי"ם רש"י ד"ה וכ"ר מכדי וכו' שדבריו שם הם רק לפירוש המורה ולכן חזר בו רש"י ובכתיו ודו"ק: **ג**] תוס' ד"ה זבה גמורה וכו'. ואע"פ שלא טבלה בינתיים מכי לאתה ביום י"ח וביום י"ב וביום ט"ו. מן תינת מכי עד ט"ו נמתק. וכ"ב כמו לאתה ביום ט' וביום ג' וביום ה' ר"ל תוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה לאתה כן עכ"ל מ"מ: **ד**] **באר"ד** וכדוחק יש לפרש לאתה י"ח. לאתה י"ח נמתק. וכ"ב תוך י"ח כל"ל: **ו**] **באר"ד** אידך פלגא לאומו יום עצמו. נ"ב ואיכו ג"כ כוונת הענין אחר שפרש"י בשם המורה ישו"ש ודו"ק: **ז**] **באר"ד** הלכך מזבה קטנה בתחילת וכו' כל"ל: **ח**] **באר"ד** ומה נדה שאין תחלת יום שעלה בסופו לטבילה כל"ל: **ט**] **באר"ד** דלא בעי' כ"ש ז'. נמתק לאות ז'. וכ"ב ו' ימים כל"ל: **י**] **באר"ד** ומיהו לפי רש"י. נ"ב ע' על דבריהם כזה בתוספות בא"מ:

הגהות התוספות

1. תינת היא נמתק. 2. בס"ת הל. 3. תינת מכי נמתק וכ"ל דהוי כמו. 4. כ"ל דלמ"ד. 5. כ"ל בתחילת. 6. כ"ל בתחילת הספירה היא סוף תשנון תמריגן ביום מקצת היום כו'. 7. תינת בסופו נמתק וכ"ל עולה לה בסופה. 8. תינת בתחילתו נמתק וכ"ל עולה לה בתחילתה. 9. תינת שפוסקת נמתק וכ"ל שראתה. 10. תינת בסופו נמתק וכ"ל עולה בסופה. 11. תינת לאו בתחילתו נמתק וכ"ל אינו עולה בתחילתה. 12. כ"ל לענינו נזירות. 13. כ"ל הכא. 14. כ"ל הכא דאמר. 15. כ"ל יום מלאת ולכך סותר כו'.

פי' הרא"ש (המשך)

דינא הכי לגלח יום ל' ולרב מתנא סס' לעיל משום דמקצת היום ככולו. הריני נזיר ל' יום אם גילח יום ל' לא יצא. אף בר פדא מודה בהא בין דאמר ל' יום שלימים: מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום ל' סותר את הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומביא קרבן טומאה לבר פדא סותר מדרבנן אשי היכא דאמר ל' ואינו מביא קרבן טומאה: ור' אליעזר אומר אינו סותר אלא ד' ולא גזר. ולרב מתנא משום דסבר מקצת היום

טז: מי שאמר פרק שלישי נזיר

ולמנת קמא דאמר הכל סותר כנזיר סתמת לרב מתנת הוי מן התורה דהוי ממנין הנזירות ומקלת היום ככולו א) דאמרי רבנן היכא [דלא] נטמאו[1]: הגה"ה ובסיפא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה סותר [שלשים] לרבי אליעזר מדרשא דזאת תהיה וגו' וכ"ל[2] לרב מתנת מאי שנא מרישא כי נדר סתם ונטמא יום שלשים דמשגיח ליה לרבי אליעזר אליבא דרב מתנת כנטמא אחר מלאת ומשום מקלת היום ככולו הכי נמי כי נדר מאה יום נמשביה ליום מאה כאחר מלאת דומיא מקלת היום ככולו הריני[3] נזיר מאה דליכא יתור ומילתא התוספות לעיל (דף ו:) דמיירי דאמר הריני נזיר מאה יום שלימים וזכה ימא דהשתא ליכא למימר מקלת היום ככולו ב) בסיפא והסוגיא מתיישבת בס"ק (שם) דמייתי הך דנזיר ג) שלשים[4] ונטמא יום שלשים כו' סותר הכל נשלמה לרב מתנת[5] אלא כו' ל"ל כר פדא אימא סיפא ר' אליעזר אומר אינו סותר כי אם ז' והשתא הימי מוכח לעולם אימא לך משך נזירות ל' והא דאינו סותר כי אם ז' לר"א [משום][6] דאין כאן ימים אחרונים ולרב מתנת נמי מאי דוחקיה דסבר דמקלת היום ככולו לימא טעמא דר"א משום דליכא ימים אחרונים ולמאי דפריש ניחא דאם היה יום שלשים ממנין הנזירות לבר פדא ולרב מתנת נמי מי לא דאמרינן מקלת היום ככולו היה סותר הכל מדרשא דזאת תורת הנזיר ע"ד כמ"ן הגה"ה: זאת הגה"ה ממורי רבינו יאתק בהר' יאתק זצ"ל. גרלה דלב"ע בין לרב מתנת ולבר פדא קרא דזאת תורת הנזיר וקרא דימים הרשעוני מיירי במאה שלימים. גרלה דלפי הגה"ה זאת ר"ל דלא בנזירות מועטת דרשא דזאת כדפריש' בס"ק (נס זה שם) בשם מהר"ף נ"ע וכן דרשא דקרא[7] דמן הימים הרשעונים מכלל דאיכא אחרונים [לא] דרשינן בנזירות מועטת אלא בנזירות ארוך דלמאה יום ובהכי נמי מתיישב הסוגיא: ג) **הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל.** שהוא אחרון של נזירותו ולרבנן לא אמרינן מקלת היום ככולו היכא דנטמא ולא הכיא קרבנותיו: **ולרבי**[8] **אליעזר אינו [סותר] אלא שלשים.** מן הדין היה לו לסתור הכל לבר פדא דלא אמרינן מקלת היום ככולו ולרב מתנת נמי פרשינן בס"ק דאמר שלימים והיה לו לסתור את הכל אלא מדרשא דזאת תורת הנזיר גזרת הכתוב הוא דאינו סותר אלא ל' יום ד): **נטמא** ק"א סותר שלשים. מדרבנן בעלמא הוא ולכך אינו סותר אלא שלשים[9] דהואיל ויום ק"א יום תגלחת ויום הכאת קרבנותיו גזרי' אטו היכא דנטמא דאמר הריני נזיר סתמא והוי ה) (כמו) יום שלשים יום תגלחת מה"ת לרב מתנת משום דאמר מקלת היום ככולו ולבר פדא שמיום כ"ט נשלם הנזירות ויום שלשים מגלח מה"ת ואם נטמא ביום שלשים סותר לרב מתנת מה"ת וגזרי' יום ק"א אטו יום שלשים ולבר פדא ביום שלשים סותר מדרבנן אטו היכא דאמר הריני נזיר שלשים וכן נטמא ביום ו) אחד ומאה שהוא יום תגלחת גזרו אטו יום ל' דאי לא הא לא קיימא הא שגם יום ל' הוא יום תגלחת וה"ה לעיל הוה מלי למימרי הכי גבי ז) הריני נזיר[10] נטמא יום ל"א דסותר הכל מדרבנן [אחר] ודאי נטמא יום ק"ב אינו סותר שלשים רק [שבעה] שיטהר ויביא קרבנותיו: **ור"א** אומר אינו סותר אלא ז'. דלא גזר יום ק"א אטו יום ל' דביום ל' גופיה לא סתר לר' אליעזר ז) ואע"ג דלבר פדא דאמר הריני נזיר סתמא ונטמא יום ז) אחד דנזירותו פסק כבר מיום כ"ט ויום ל' הוי תגלחת מה"ת אבל יום ל' ואחד הוי יום דבתר תגלחת והוי [כמו] ק"כ: **מי** שנדר והוא בבית הקברות. וה"ה אם היה טמא ונדר וכגון' מדמה להו: **ואפי'** היה שם ל' אין עולין לו מן המנין. לענין דמונה[11] והולך דאינו מביא קרבן טומאה דרחמנא מיעטיה מקרבן [דמפרש] בגמרא אבל הא פשיטא דהימים אינו עולין לאפי' מנה בטהרה ונטמא סותר את הרשעונים וכ"ש שאין עולין לו כי טמא מעיקרא: **יצא** ונכנס עולה לו מן המנין. מפרש בגמ' יצא ונכנס[12] והזה ושנה ונכנס בו ביום שטבל כשביעי עולין לו כשנטמא סותר אותו מנין ומתחייב (אותו) קרבן טומאה דבאותו יום עצמו מתחיל נזירות טהרה וכגמרא פליגי ר' יוחנן ור"ל כשנטהר אם צריך לחזור ולקבל נזירות או סגי ליה במה שקיבל בימי טומאתו: **ר"א** אומר לא בו ביום. כלומר אם נכנס בו ביום שנטהר אין מביא קרבן טומאה עד יום שני שהתחיל הטהרה שנאמר והימים הרשעונים יפלו דבענין בסותר שיסתור ב' ימים דאז מביא קרבן טומאה וה"ה דמלי למימרי פלוגתייהו בנזיר טהור שנטמא ביום ראשון של קבלת נזירותו ז) וביום נטמא בתחילה[13] דלרבנן מביא קרבן טומאה ולר"א אינו מביא קרבן טומאה אלא מונה ז' ימי טומאה ומזה ושונה וטובל ומונה כ"ט יום ביום הראשון שנטמא ומגלח ביום ב' אחד לנזירותו: **גמ'** קסבר ר"א כל אחר מלאת ז' סותר. ולכך אומר דהריני נזיר סתם ונטמא יום שלשים [דאינו] סותר דלאחר מלאת הוא לרב מתנת משום דאמר מקלת היום ככולו הילכך סותר הכל ולבר פדא נמי כי אמר שלשים כפירום תשיב כאילו אמר שלימים דלא אמר מקלת היום ככולו הילכך לא פליג ר"א כלל: **רבי** יוחנן אמר נזירות חלה עליו. לכל מילי ולוקה בעודו שם לטומאה אם הטרו בו לאלת ממנו יוצא[14] ואתגלחת ומשמיית יין וכשיטהר אין צריך לחזור ולקבל עליו נזירות: **מיתלא** תליא וקאי. ה) ומ"מ נ"ל[15] דאסור: וכי משכחת טהרה חייל. פירוש דין נזירות טהרה לענין הכאת קרבן. מיתלא תליא וקאי עד שיאת משם ויטהר וכי יטהר חייל ממילא עליה לענין הכאת קרבן וכקיצור הוה מלי למימר דחייל עליה נזירות מהשתא ולקי על תגלחת ויין וטומאה: **וריש** לקיש אמר אין נזירות חייל עליה. בעודו טמא עד שיטהר ואז יצטרך לחזור ולקבל עליו הנזירות ובקונטרס פי' דבקבלה מועטת קני ה) לומר יחול עליו[16] הנזירות אומר הריני כמו שנדרתי ובס"ק דנדרים (דף ד.) אמרי' נ"ל דעובר בבל תאחר אם אינו מקבל נזירות עליו מיד כשיטהר: **קרבן** טומאה הוא ולא טהרה. דמעטיה קרא לקמן הא מיחל חייל עליה נזירות לענין דלקי אטומאה אתגלחת ויין: **א"ל** אינו בתורת טומאה. דלא חייל נזירות כלל:

קסבר ר"א [6] כל אחר מלאת שבעה סותר הריני נזיר שלשים יום ונטמא יום שלשים סותר את הכל לא פליג ר"א דאמר שלימין הריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה סותר את הכל ר"א אומר אינו סותר אלא שלשים וכולה כדהוינן בה אליבא דבר פדא ורב מתנא: **מתני'** [7] מי שנזר והוא בבית הקברות אפי' [8] היה שם ל' יום אין עולין לו מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה ונכנס עולין לו מן המנין ומביא קרבן טומאה ר"א אומר לא [9] בו ביום שנאמר [10] והימים הראשונים יפלו עד שיהו לו ימים ראשונים: **גמ'** איתמר [11] מי שנזר והוא בבית הקברות ר' יוחנן אמר [12] נזירות חלה עליו ור"ל אמר אין נזירות חלה עליו ר' יוחנן אמר נזירות חלה עליו סבר מיתלא תליא וקיימא כיון דמשכחא טהרה חיילא ור"ל אמר אין נזירות חלה עליו אי הדר ואמר חיילא עליה ואי לא לא איתיביה ר' יוחנן לר"ל מי שנזר והוא בבית הקברות אפי' היה שם שלשים יום אין עולין מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא מייתי הא מיחל חיילא עליה א"ל אינו בתורת טומאה ואינו בתורת קרבן איתיביה [13] מי שהיה טמא ונזר אסור לגלח ולשתות יין וליטמא למתים ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים ה"ז סופג את הארבעים אי אמרת בשלמא חיילא היינו טעמא דסופג את הארבעים אלא אי אמרת לא חיילא אמאי סופג את הארבעים

הכא

דקסבר ר' אליעזר אחר מלאת הוא שאין נזירות חלה כ"ט ולכך אינו צריך לסתור אלא ז' [14] וכדאמרינן נמי [לט:] קיים להו לרבנן דאין תגלחת כדי לכוף רשאי לעיקרו בפחות מז' יום ולרב מתנת כדאית ליה דטעמא דר' אליעזר משום דמקלת היום ככולו: **נטמא יום שלשים סותר את הכל ולא פליג ר' אליעזר דהא קאמר שלימין.** ואפילו לבר פדא דאכתי תוך מלאת קרינא ביה: **נטמא כיום מאה סותר את הכל.** דתוך מלאת קרינא ביה: **רבי אליעזר אומר לא סותר אלא שלשים.** כדאמר ר"ל בס"ק (לעיל ד' ו:) דטעמא דר' אליעזר משום דקאמר קרא זאת תורת הנזיר ביום מלאת[15] התורה אמרה נטמא ביום מלאת תן לו תורת נזיר ואפי' בנזירות מרובה: **וכולה.** טעמא דמתימין עד השתא כדהוינן בה אליבא דבר פדא ורב מתנת בס"ק (ד' ה וד' ו) [16]: **מתני'** **מי שנזר והוא בבית הקברות אפי' הוא עומד שם שלשים יום אין עולין לו מן המנין.** כלומר אין עולין לכך [17] שהרא חלה עליו אותו נזירות שקיבל בשנטמא ואין מביא קרבן טומאה: [18] **יצא ונכנס.** כגון שהזה ושנה וטבל כדמפרש בגמרא[19] ואח"כ נכנס עולים לו למנין נזירות דבין [שהזה] ושנה וטבל ביום שביעי שלו מביא קרבן על הטומאה: **רבי אליעזר אומר לא בו ביום.** כשהזה ושנה וטבל אם נכנס [20] אינו מביא קרבן טומאה עד [21] שיעבור עליו ב' ימים [22] בטהרה שנאמר והימים הרשעונים יפלו אימתי לבשאני קורא [23] מקרא זה שיהיו לו ימים הראשונים [24] לטהרה ואין ימים פחותים משנים: **גמ'** **איתמר מי שנזר והוא בבית הקברות ר' יוחנן אומר נזירות חל עליו.** דקסבר דהאי מאן דמקבל נזירות בבית הקברות מיתלא תליא וקיימא וכיון דמשכחת טהרה דהיינו לאחר שיצא והזה ושנה וטבל חיילא עליה אע"ג דלא הדר אמר אי אקבל[25] עלי מה שאמרתי כשהייתי עומד בבית הקברות: **ור"ל אמר.** אי הדר אמר אהא כמו שקבלתי [26] בבית הקברות חייל עליה ואע"ג דלא [27] מפרש אהא מזיר ואי לא לא אפשר נטמא לאמתים ושותה יין אין בכך כלום: **א"ל.** מסקנא דמתימין בהכי הוי דמי שנזר בבית הקברות אינו בתורת טומאה ואינו בתורת קרבן טהרה ולהכיא קרבן טהרה לפי שאין נזירות חל עליו כלל: **מי שהיה טמא ונזר.** דהיינו נמי מי שעומד בבית הקברות:

הכא

מדרבנן בעלמא הוא ולכך אינו סותר אלא שלשים[9] דהואיל ויום ק"א יום תגלחת ויום הכאת קרבנותיו גזרי' אטו היכא דנטמא דאמר הריני נזיר סתמא והוי ה) (כמו) יום שלשים יום תגלחת מה"ת לרב מתנת משום דאמר מקלת היום ככולו ולבר פדא שמיום כ"ט נשלם הנזירות ויום שלשים מגלח מה"ת ואם נטמא ביום שלשים סותר לרב מתנת מה"ת וגזרי' יום ק"א אטו יום שלשים ולבר פדא ביום שלשים סותר מדרבנן אטו היכא דאמר הריני נזיר שלשים וכן נטמא ביום [28] אחד ומאה שהוא יום תגלחת גזרו אטו יום ל' דאי לא הא לא קיימא הא שגם יום ל' הוא יום תגלחת וה"ה לעיל הוה מלי למימרי הכי גבי [29] הריני נזיר[10] נטמא יום ל"א דסותר הכל מדרבנן [אחר] ודאי נטמא יום ק"ב אינו סותר שלשים רק [שבעה] שיטהר ויביא קרבנותיו: **ור"א** אומר אינו סותר אלא ז'. דלא גזר יום ק"א אטו יום ל' דביום ל' גופיה לא סתר לר' אליעזר ז) ואע"ג דלבר פדא דאמר הריני נזיר סתמא ונטמא יום [30] אחד דנזירותו פסק כבר מיום כ"ט ויום ל' הוי תגלחת מה"ת אבל יום ל' ואחד הוי יום דבתר תגלחת והוי [כמו] ק"כ: **מי** שנדר והוא בבית הקברות. וה"ה אם היה טמא ונדר וכגון' מדמה להו: **ואפי'** היה שם ל' אין עולין לו מן המנין. לענין דמונה[11] והולך דאינו מביא קרבן טומאה דרחמנא מיעטיה מקרבן [דמפרש] בגמרא אבל הא פשיטא דהימים אינו עולין לאפי' מנה בטהרה ונטמא סותר את הרשעונים וכ"ש שאין עולין לו כי טמא מעיקרא: **יצא** ונכנס עולה לו מן המנין. מפרש בגמ' יצא ונכנס[12] והזה ושנה ונכנס בו ביום שטבל כשביעי עולין לו כי טמא סותר אותו מנין ומתחייב (אותו) קרבן טומאה דבאותו יום עצמו מתחיל נזירות טהרה וכגמרא פליגי ר' יוחנן ור"ל כשנטהר אם צריך לחזור ולקבל נזירות או סגי ליה במה שקיבל בימי טומאתו: **ר"א** אומר לא בו ביום. כלומר אם נכנס בו ביום שנטהר אין מביא קרבן טומאה עד יום שני שהתחיל הטהרה שנאמר והימים הרשעונים יפלו דבענין בסותר שיסתור ב' ימים דאז מביא קרבן טומאה וה"ה דמלי למימרי פלוגתייהו בנזיר טהור שנטמא ביום ראשון של קבלת נזירותו [31] וביום נטמא בתחילה[13] דלרבנן מביא קרבן טומאה ולר"א אינו מביא קרבן טומאה אלא מונה ז' ימי טומאה ומזה ושונה וטובל ומונה כ"ט יום ביום הראשון שנטמא ומגלח ביום ב' אחד לנזירותו: **גמ'** קסבר **ר"א כל אחר מלאת ז' סותר.** ולכך אומר דהריני נזיר סתם ונטמא יום שלשים [דאינו] סותר דלאחר מלאת הוא לרב מתנת משום דאמר מקלת היום ככולו הילכך סותר הכל ולבר פדא נמי כי אמר שלשים כפירום תשיב כאילו אמר שלימים דלא אמר מקלת היום ככולו הילכך לא פליג ר"א כלל: **רבי** יוחנן אמר נזירות חלה עליו. לכל מילי ולוקה בעודו שם לטומאה אם הטרו בו לאלת ממנו יוצא[14] ואתגלחת ומשמיית יין וכשיטהר אין צריך לחזור ולקבל עליו נזירות: **מיתלא** תליא וקאי. ה) ומ"מ נ"ל[15] דאסור: וכי משכחת טהרה חייל. פירוש דין נזירות טהרה לענין הכאת קרבן. מיתלא תליא וקאי עד שיאת משם ויטהר וכי יטהר חייל ממילא עליה לענין הכאת קרבן וכקיצור הוה מלי למימר דחייל עליה נזירות מהשתא ולקי על תגלחת ויין וטומאה: **וריש** לקיש אמר אין נזירות חייל עליה. בעודו טמא עד שיטהר ואז יצטרך לחזור ולקבל עליו הנזירות ובקונטרס פי' דבקבלה מועטת קני ה) לומר יחול עליו[16] הנזירות אומר הריני כמו שנדרתי ובס"ק דנדרים (דף ד.) אמרי' נ"ל דעובר בבל תאחר אם אינו מקבל נזירות עליו מיד כשיטהר: **קרבן** טומאה הוא ולא טהרה. דמעטיה קרא לקמן הא מיחל חייל עליה נזירות לענין דלקי אטומאה אתגלחת ויין: **א"ל** אינו בתורת טומאה. דלא חייל נזירות כלל:

עין משפט נר מצוה

[1] א מיי' פ"ו מהל' נזירות הל"ח:
[2] ב מיי' שם הל"י:
[3] ג מיי' שם הל' ו:
[4] ד מיי' שם הל"ב ז ח:
[5] ה מיי' שם ה"ז:

נוסחת הריב"ן

ה) כדי שיבא קרבנו בטהרה וכדאמרן נמי מי: ב) בכ"י כתוב כאן מה"ל. גליון נטמא יום ק' וא' קודם שיקריב קרבנותיו סותר לפי שצריך לגלח תגלחת טומאה לאלתר ואח"כ תגלח תגלחת טהרה בסוף ל' יום שאין הגלחת טהרה פחות מל' יום הלכך סותר ל' יום ואז לא משום דהוי נזיר שכלו לו ימיו וה"ה כי נטמא יום ל"א סותר את הכל ולר' אליעזר סותר ז' וזכר מגיע בתוספתא ר' אליעזר אומר אין סותר אלא ז' דקסבר כל אחר מלאת ז' ודנו לא כדי שיקריב קרבנותיו בטהרה דקסבר רבי אליעזר כי נטמא אחר מלאת אין צריך לגלח תגלחת טומאה אלא מיעוט ז' ותגלחת תגלחת טהרה: ג) שתהא נזירות חלה עליו כדי להביא קרבן טומאה על שנטמא בבית הקברות הע"ד הטאר ליתא: ד) בכ"י לימא כ"ל ל"ל אם נכנס אל אם יצא והזה ושנה וטבל מיד חלה עליו אף אותו נזירות שקבל כשנטמא שאם לאחר מכאן נכנס עולין לו למנין נזירות מכיון שאינה ומכל כיום שביעי שלו שנמצא קרבן על הטומאה הפ"ד והטאר ליתא בכ"י: ה) (אינו) ליתא בכ"י: ו) שיעבור: ז) כ' ימים ראשון שומר בשלמי שנאמר והימים כו': ח) קודם כל מקרא: ט) הרשעונים הפ"ד והטאר ליתא בכ"י: י) עלי: כ) אמר:

הגהות התוספות

1 ל"ל דנטמא ותיכף בלא נזיר. 2. ולאפי' תיכף ומיד ליקדק. 3. ל"ל דהריני נזיר כיצא ליכא יתור בלישנא. 4 ל"ל הך דהריני נזיר נטמא יום שלשים כו'. 5 ל"ל לרב מתנת ניחא. 6 ל"ל הייני טעמא משום. 7 תיכף דמן נמחק ול"ל דרשעונים הרשעונים כו'. 8 ל"ל רבי אליעזר אומר אינו כו'. 9. נל"ל ולכך סתר שלשים. 10. ל"ל דמפרש. 11. תיכף ומיד נמחק. 12. תיכף ומיד נטמא ונכנס אל אהלה נמחק. 14. ל"ל ויוצא יוצא. 15. נל"ל ומ"מ נ"ל. 16. ל"ל יחול עלי ה דזרות לו לומר הריני כו'.

פי' הרא"ש

[1] מי שנזר והוא בבית הקבורות א ז' שהה שם ל' יום וכו' ר' יוחנן מביא קרבן טומאה ר' ר"ל כתיב קרבן טומאה ב דיר שהוד שנטמא כתיב. ר' ה"ה טמא שנזר: יצא ונכנס כלומר והזו עליו ג ר' [ובטבל] ומיד אחר ד אה ובטבלה מתחיל נ' הרותו. אם נכנס בבית ה קבורות אפי' בו ביום כ יצא קרבן טומאה: ר"א א מר לא בו ביום. שנאמר ו' ימים הראשונים יפלו ל' ושפוטיגן דסותר כל מה ש' אנה: איתמר מי שנזר ו' הוא בבית הקבורות ר"י א מר נזירו' חלה עליו ל' אסר ביין ובגלחת ואם א ל אל תגזור גזר אר אחר ש' זר התרו ביה לצאת ולא ר' א לוקה אבל קרבן נזי' ל' מיתי כל זמן שלא ר' ה עליו נזי' שהרה. מיתלא תליא וקיימא. נזירות טהרה תלויה ועומדת ולכשיצא מיד תחול ואינו צריך לקבל עליו שנית. ור"ל אמר אי הדר אמר חיילא עליו לכשיצא ויטהר. ומיהו מוטל עליו לצאת ולקבל כדמוכח פ"ק דנדרים

תורה אור השלם

1. וְהִזִּיר לֵיהוָה אֶת יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא כֶבֶשׂ בֶּן שְׁנָתוֹ לְאָשָׁם וְהַיָּמִים הָרִאשֹׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמְאָה נִזְרוֹ: במדבר ו יב

גליון הש"ס

גמ' מי שנזר וכו'. עין נדרים דף ד ע"א: תוס' ד"ה נטמא כו' הריני נזיר נטמא יום ל"א. ע"ל נזיר ו' ע"א תד"ה נטמא ודף יד ע"ב ד"ה לוקה:

הגהות מהר"ב רגשבורג

(כתוס' שמעבר לדף) א) באד"ה ומקלת היום ככולו דאמרי רבנן היכא דלא נטמא. מן תיכת דאמרי' עד תיכת נטמא נמתק. וכ"כ לא אמרי רבנן כל"ל ל"מ: ב) באד"ה הגה"ה ובסיפא וכו' וכזה מיתא דהשתא ליכא למימר מקלת היום ככולו בסיפא והסוגיא. מלת בסיפא ואות ו' מן תיכת והסוגיא נמחק וכ"כ והכהי הסוגיא מתיישבת בס"ק (שם) כל"ל: ג) באד"ה דמייתי הך דנזיר בשלים. נמחק מלת שלשים וכ"כ סתם כל"ל: ד) ד"ה ולר"פ אינו סותר וכו' אלא מדרשא דזאת תורת הנזיר גזרת הכתוב הוא דאינו סותר אלא שלשים יום מכי נטמא יום מאה כל"ל מ"מ: ה) ד"ה נטמא כיום ק"ל סותר שלשים יום מכי נטמא ויהו נמי כל"ל: ו) ד"ה וכ"ל אומר אינו סותר כו' ויכיום שלשים נופיה לא סתר לר"ל ולא"נ. נמחק ולא"נ וכ"ל ולאפי' לבר פדא נאמר הריני נזיר סתמא ונטמא יום ל' דנזירותו כל"ל: ז) ד"ה ר"ל אומר לא בו ביום וכו' ביום ראשון של קבלת נזירותו וביום נטמא. תי' וביום נטמא נמחק וכ"כ וביום דנטמא כל"ל מ"מ: ח) ד"ה מתלי תלי וקאי ומ"מ נ"ל תיכת מ"מ נ"ל נמחק. וכ"כ ומשה"ס ס"ל דאסור כל"ל מ"מ: ט) ד"ה ורש לקיש אמר כו' ונקונטרי פי' דבקבלה מועטת קני לחול עליו כל"ל:

פי' הרא"ש (המשך)

וכן ה) לר' יוחנן כדי שיחול עליו נזיר טהרה. ונראה דלר"ל נמי אינו צריך קבלת נזיר גמורה אלא אומר הריני בנזיר: הא מיחל חיילא. דאי לא חיילא מה שייך למתני אינו מביא קרבן טומאה הא לא חלה עליו נזיר כלל: א"ל אינו בתורת טומאה ואינו בתורת קרבן. וה"ק אין עולין לו מן המנין ה) לנזיר כלל שאם נטמא אח"כ אע"פ שטהר לא לקי ואינו מביא קרבן טומאה עד שיטהר ויקבל עליו נזיר:

ה) לקמן נט: מז. סג.. ב) פ"א הוה. ג) (נדרים ד.). ד) (תוספתא פ"ב). ה) (מדבר יו.). ו) (לקמן יט.). ז) (מקבל רש"ס). ח) מכאן עד ד"ה מי שנדר שיך לע"ל. ט) ל"ל מאה ואחד. י) נ"ל ל'. כ) שיך לע"ל קודם ד"ה מי שנדר.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com